

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

داکتر میر عبدالرحیم عزیز

۱۸ فیروزی ۲۰۱۷

محور توکیو – دهلی

وزن رو به افزایش اقتصادی چین در سطح جهانی و گسترش روز به ازدیاد نظامی این کشور در بحیره چین و بحر هند، چپان و هند را در اضطراب قرار داده است که چطور بتوانند "خطر" احتمالی چین را مهار نمایند. تماس های متدوام بین این دو کشور قبلاً برقرار شده که سفر تاریخی ماه نومبر ۲۰۱۶ ناریندا مودی صدراعظم هند به جاپان قرینه محور توکیو – دهلی را در تقابل با بیجینگ تقویت نموده است. همکاری این دو کشور بیشتر متوجه نگهداری راه های بحری و امنیت آن خواهد بود که جاپان و هند سخت بدان نیازمند اند. قوای بحری هند و جاپان تا حال چند بار تمرینات نظامی در بحر هند انجام داده و متعهد شده اند که این گونه تمرینات تداوم بیابد. هدف عمده ستراتژیک جاپان و هند به راه انداختن یک قوای بازدارنده بحری در منطقه است که در صورت عقب نشینی امریکا بتواند جوابگوی روش قاطع چین در گسترش توانائی قوای بحری اش در حوزه بحر هند و بحر اقیانوس آرام باشد. البته این عمل بازدارندگی جاپان و هند در صورت لزوم شامل بحیره جنوب چین هم خواهد شد.

۹۵ درصد تجارت جهانی هند و تقریباً صد در صد تجارت جهانی جاپان از طریق ابحار صورت می گیرد. خطوط مواصلاتی بحری از نگاه هر دو کشور می باید بدون کمترین بندشی آزاد بوده و هیچ کشوری نباید انحصار ابحار را در دست داشته باشد. هر دو کشور به نفت و گاز منطقه خلیج فارس ضرورت مبرم دارند. اگر کشوری بر خطوط مواصلاتی بحر هند و حوزه خلیج فارس حاکم شود، روزگار هر دو کشور سیاه خواهد شد. بنابراین، نگهداری صلح و آزادی کشتیرانی سرلوحه همکاری ستراتژیک جاپان و هند به شمار می رود. از نظر گاه هر دو کشور، گسترش قوای بحری چین که البته تا حال خطری را متوجه هیچ کشور نساخته است، می تواند در آینده زنگ خطر را برای جاپان و هند به صدا درآورد.

انگیزه امریکا در مهار کردن چین شاید هم دلیل مهمی در همکاری بحری هند و جاپان تلقی گردد. یکی از اهداف امریکا در بحیره چین و بحر هند این است که بتواند گسترش و توانائی بحری چین را زیر نظر گیرد و سایر کشورها را هم در تقابل با چین تشویق نماید. دو کشور مقتدر آسیائی هند و جاپان می توانند امریکا را در رسیدن به هدف کمک نمایند. کشور های جنوب و شرق آسیا از رقابت کشور های بزرگ در هراس اند و خود را آسوده نمی پندارند. رقابت نظامی و اقتصادی میان چین، جاپان، امریکا، هند و استرالیا کشور های کوچک منطقه جنوب شرق آسیا را آسیب پذیر ساخته و امنیت این کشور ها را دچار تحول نموده است. منطقه جنوب شرق آسیا یکی از مراکز مهم جیو ستراتژیک

جهانی است که قدرت های منطقه ئی و بیرونی به آن چشم دوخته اند. بحیره جنوب چین حالت خاص خود را دارد که ادعای های ارضی کشور های منطقه ثبات جیوپولیتیک منطقه را تهدید می کند. چین امروز ۸۰ درصد بحیره چین را از آن خود می داند که با ادعای ارضی سایر کشور ها در تضاد قرار می گیرد. چین به ساختن جزایر مصنوعی ادامه می دهد که نگرانی جدی دهلی و توکیو را سبب شده و آنها را به همکاری دو جانبه وادار ساخته است.

جاپان و هند به تنهایی توانائی رویارویی را با قوای عظیم بحری چین ندارند. ضعف هر دو باعث شده است که این دو کشور به مصلحت برسند و همکاری نظامی بحری خود را توسعه دهند. نظر به احصائیة قدرت آتش جهانی، مجموع قوای بحری چین دو برابر قوای بحری جاپان و هند است. چین ۷۱۴ کشتی جنگی و ۶۸ تحت البحری دارد در حالی که جاپان ۱۳۱ کشتی جنگی و ۱۷ تحت البحری و هند ۲۹۵ کشتی جنگی و ۱۴ تحت البحری دارند. با این رقم، جاپان و هند هرگز قادر نخواهند بود که به تنهایی از عهده چین برآیند. پس هر دو کشور به این عقیده رسیده اند که بدون همکاری دو جانبه، رویارویی با چین ناممکن خواهد بود. همچنان این دو کشور می دانند که در یک تضاد نظامی با چین، امریکا در عقب آنها ایستاده خواهد شد و یا حد اقل یاری خواهد رسانید.

در زمان حاضر، حفظ توازن قواء در آسیا برای جاپان و هند اهمیت خاصی دارد. با درنظر داشت کاهش قوای نظامی امریکا، جاپان و هند به این نظر اند که همکاری با سایر کشور های منطقه برای حفظ ثبات ستراتیژیک حتمی است. جاپان علاقه مندی نشان داده است که با استرالیا در یک همکاری نظامی شامل گردد. این کشور همچنان سعی می ورزد که متحدین سابق امریکا یعنی کوریای جنوبی و فیلیپین را که همکاری شان با واشنگتن در حال آشفستگی است، به سوی خود بکشاند. هند سعی دارد که بنگله دیش را به همکاری دعوت نماید تا با تأسیس محور دهلی – داکه، محور بیجینگ – اسلام آباد را به مبارزه بطلبد. روی همین دلیل بود که سه کشور جاپان، هند و استرالیا مذاکرات سه جانبه را در ماه جون ۲۰۱۵ به راه انداختند که امریکا در آن حضور نداشت. هدف از دور ساختن امریکا در تلاقی سه جانبه این سه کشور، تأسیس و رشد همکاری مستقلانه بود که جوابگوی نیازمندی های سیاسی و نظامی منطقه باشد.

جهان به سوی چند قطبی شدن روان است. چین یکی از قطب های مهم جهانی خواهد بود. به موازات آن سایر قدرت های منطقه هم آرام نخواهند نشست و برای بقای خود در اتحادیه های منطقه ئی شامل خواهند شد. محور توکیو – دهلی سرآغاز تشکیل محور های جدید الخلقه خواهد شد که سیاست جهان را از ریشه تغییر خواهد داد.